

OP BEZOEK BIJ DE EUROPEAN BASEBALL
ACADEMY VAN MAJOR LEAGUE BASEBALL

DE 44-JAAR OUDE ROOKIE

In Amerika weten ze al langer dat er in Europa aardig wordt gehonkbald. Daarom startte Major League Baseball in 2005 in Italië een European Baseball Academy. USA Sports-verslaggever Ronald van Dam (44) kreeg de kans om een dag mee te lopen bij dit opleidingsinstituut. Met zijn spikes in zijn koffer reisde hij naar Tirrenia. Hij weet nu hoe hard vijftientig mijl per uur is.

Door Ronald van Dam

Na een enerverende dag mogen de opgetrommelde journalisten handjeklap doen met coach Joyner.
Foto: ESPN/MLB.

And now batting for The Netherlands...
Number 87, Midfielder...
Ronald van Dam!!!

Het moment van de waarheid is aangebroken. Daar sta ik dan. Er is geen weg terug. Dichter bij de Majors dan dit zal ik nooit meer komen. Ik loop naar het slagperk, de zwarte, houten Louisville Slugger nonchalant onder mijn arm. Ik haal de klittenbandsluitingen van mijn slaghandschoenen los en doe ze weer vast, één voor één. Afgekeken van Nomar Garciaparra, de voormalige korte stop van de Boston Red Sox.

Pitching for Italy is now Alessandro Maestri...

Ik kijk naar de heuvel. Daar staat hij: Alessandro Maestri. De eerste in Italië geboren pitcher die een profcontract tekende bij een Major League-club. Reliever. Deed twee keer met Italië mee aan de World Baseball Classic, in 2006 en 2009. Gooit nu bij de Daytona Cubs, het AA-team van de Chicago Cubs. Drie gewonnen en twee verloren met een ERA van 3.79 in bijna 36 innings. Heeft een fastball laag in de negentig mijl per uur en gooit er een slider bij. Kom maar op, pizzabakker. *I can handle that stuff...*

De eerste pitch is een fastball laag aan de buitenkant. Ik swing...en mis. De tweede is weer een fastball, maar harder dan de eerste. Vijftientig mijl per uur, schat ik, en dit keer wat hoger in de slagzone. Weer raak ik alleen maar lucht. Verdomme. Het zal me toch niet gebeuren dat ik in mijn eerste slagbeurt tegenover een echte prof drie slag aan mijn broek krijg. En al helemaal niet van een Italiaan in dienst van de Cubs. Ik herhaal het Garciaparra-ritueel met mijn slaghandschoenen en neem me voor om nog eerder te swingen. Ik dreun de lessen van mentor Wally Joyner nog een keer op:

handen dicht bij de borst houden en de knuppel naar voor trekken. Niet knippen. Relax. Weer een fastball. Weer ben ik kansloos. Strike three. Ik kijk nog even vuil naar gelegenhedscatcher en umpire Bill Holmberg, hoofd van de Baseball Academy in Italië. Maar onze gastheer is onverbiddelijk. You're out...!

Een illusie armer loop ik naar de kant en zoek oogcontact met Robert Eenhoorn, één van onze instructeurs. Die kijkt me op zijn Eenhoorns aan en schudt minzaam zijn hoofd. Van Dam, prutser. Ik geef de knuppel aan Jerome Dussart, verslaggever en cameraman van L'Equipe TV, tevens catcher bij Savigny in de hoogste Franse divisie. Luttele tellen later hoor ik het geluid van een houten knuppel die contact maakt met de bal, gevolgd door gejuich en applaus. Als ik me omdraai zie ik de bal in het linksveld op de warning track liggen. Honkslag. Hij wel. Een Fransman nota bene.

Kijkje in de keuken

En de trip is nog wel zo veelbelovend begonnen. Op uitnodiging van Major League Baseball en ESPN America reis ik naar de Italiaanse badplaats Tirrenia, onder de rook van Pisa, om een kijkje in de keuken van de MLB European Baseball Academy te nemen. De plek waar elk jaar in de maand augustus de beste jonge honkballers van Europa onder handen worden genomen. Daarvoor worden er eerst in acht Europese steden, waaronder Amsterdam, try-outs gehouden. Onder toezien oog van professionele scouts van de Major League. Die scouts bezoeken in augustus de Academy om te kijken of er talenten bijzitten die rijp zijn – of kunnen worden – voor een profcontract. Die talenten hoeven zich overigens tijdens hun verblijf in Tirrenia alleen maar met honkbal bezig te houden. Ze hebben dan allemaal vakantie. Even geen school. Ofschoon er geen 'eis' is dat de European Academy jaarlijks een bepaald aantal spelers moet afleveren, zijn er sinds de

introductie in 2005 al 193 honkballeranten uit 26 Europese (en Afrikaanse) landen opgeleid. Daarvan hebben er 36 een contract bij een Major League-club getekend. Nederland was afgelopen zomer met Danny Arribas, Jesse Aussems, Reginald Bomberg, Bayron-Nigel Cornelisse, Rodney Daal, Tim Halderman, Stephen Henson, Lars Huijter, Roy Steltenrijck, Jordan Illis, Benjamin Jansen en Milan Post wederom hofleverancier. Van dat twaalftal heeft de 16-jarige derde honkman Rodney Daal inmiddels een meerjarig contract bij de San Diego Padres getekend. Met hem erbij zijn er nu 13 Nederlandse honkballers via de Academy bij een Major League-club terecht gekomen.

Op pad met Eenhoorn

Net als Daal en de anderen afgelopen zomer vertrek ik vol goede moed naar Italië. Mijn reisgezelschap is niemand minder dan Robert Eenhoorn, voormalig Yankees-infielder, voormalig bondscoach en sinds 2008 technisch directeur van de KNBSB. Hij is gevraagd om mij en nog zeventien andere journalisten uit Europa wat baseballskills bij te brengen. Robert en ik gaan al een tijdje terug. Namelijk tot 1998, toen we samen voor betaalzender Canal+ naar Amerika vlogen om verslag te doen van de World Series tussen de New York Yankees en de San Diego Padres. Ik zal nooit vergeten hoe Robert bij de Yankees werd ontvangen. Het respect was groot. Coach Joe Torre, korte stop Derek Jeter, pitcher Andy Pettite, de koffiejuffrouw, allemaal wilden ze weten waarom hij de beslissing had genomen om Amerika de rug toe te keren en terug te gaan naar Europa. Ik kon de brok in zijn keel voelen, toen hij voor de eerste wedstrijd het veld in Yankee Stadium betrad om naar de batting practice van de Yankees te kijken. Het veld waar hij de befaamde *pinstripes* droeg. Het veld waar hij als tweede honkman een bijdrage leverde aan de no-hitter van Dwight Gooden. Een veld met herinneringen.

Verkennen van de Academy

Na een rondleiding van Dan, het manusje van alles van de Academy, over het Olympische trainingscomplex van Tirrenia ("Kijk daar traint Roland Garros-winnares Francesca Schiavone"), nemen we onze uniformen in ontvangst. Wow! Alles zit erbij. Blauw shirt, rood ondershirt, grijze broek, blauwe riem, blauwe kousen, slaghandschoenen, handschoen, blauwe pet met MLB-logo, zelfs zweetbanden. Alleen de schoenen ontbreken, maar die heb ik zelf meegenomen. Nog daterend van het jaartje dat ik heb gesoftbald bij de Domstad Dodgers in Utrecht. Nooit oude schoenen weggegooid.

Ik maak kennis met een paar andere journalisten die een dagje Baseball Academy mogen ervaren. Zo is daar de 41-jarige Oliver Kraack, verslaggever bij de Berliner Zeitung en de Jamie Moyer van ons gezelschap. Hij is twee dagen geleden met zijn club Berlin Sluggers kampioen van de tweede divisie geworden en gaat dus volgend jaar op zijn oude dag als pitcher op het hoogste niveau in Duitsland spelen. De Fransman Jerome Dussart maakt filmpjes voor L'Equipe TV en speelt in zijn vrije tijd als catcher bij Savigny in de Franse hoofdklasse. Maar er zijn ook jongens die helemaal niets van honkbal weten, zoals de Poolse sportverslaggever Wojciek Osinski. In zijn land weten ze niet eens hoe honkbal wordt geschreven. Osinski krijgt van Dan een linker handschoen, want hij had vooraf ingevuld dat hij rechtshandig was. Zelden een Pool zo in paniek gezien. Hij wil een rechter handschoen, want hij is rechts...toch? De beste man heeft geen idee. Ik kan het niet laten en vraag de Pool of hij misschien Jim Abbott is.

's Avonds laat terug in Hotel Continental in Tirrenia, waar we zijn ondergebracht, is er geen groupie te bekken voor mijn kamerdeur. Voor het slapen gaan trek ik nog even mijn outfit voor morgen aan. Ik kijk in de spiegel. Dus zo ziet een Big Leaguer er uit. Het uniform staat me goed, al zeg ik het zelf. *And now batting for the Netherlands...* Ik overweeg nog heel even om in vol ornaat een biertje te gaan drinken in de hotelbar. Toch maar niet. Je kunt ook overdrijven.

'In geen honderd jaar wijd'

Je krijgt niet elke dag de kans om de maaltijd te gebruiken met een All Star die zestien seizoenen in de Majors speelde bij de Angels, Royals, Padres en de Braves. Wally Joyner is tegenwoordig instructeur bij de European Academy en mag nu samen met Robert Eenhoorn en Academy-baas Bill Holmberg gaan proberen een groep journalisten te leren honkballen.

Joyner was eerste honkman bij de San Diego Padres toen Robert Eenhoorn en de schrijver dezes voor Canal+ verslag deden van de World Series in 1998. Dus nu we toch met hem aan één tafel zitten: wat herinnert hij zich nog van die serie die de Yankees met 4-0 wonnen? Joyner, nu 48, hoeft niet lang na te denken. „Die pitch van onze reliever Mark Langston in de eerste wedstrijd op Tino Martinez. Het stond 5-5. De count was twee wijd en twee slag. Die bal van Langston was honderd procent slag, maar umpire Rich Garcia gaf hem wijd. *Unbelievable*. En de volgende bal van Langston sloeg Tino er upper deck uit voor een grand slam homerun. Garcia heeft ons toen bestolen. Later hoor je dan dat Garcia en Martinez wel eens samen golfden in Florida, waar ze allebei woonden. Trek je eigen conclusies, maar die bal was in geen honderd jaar wijd.”

ADVERTISEMENT

Aan de slag

Genoeg gepraat. Time for practice! Vandaag ben ik voor één dag een honkbal talent dat indruk moet zien te maken op MLB-scouts. Althans, die missie heb ik mezelf opgedragen. Het eerste dat opvalt, is dat ik de enige ben met een lange broek. De rest heeft zich gehuld in het ruim vallende blauwe short dat ook bij de outfit zat. Losers. Het is Wally Joyner niet ontgaan dat ik vergeleken met de rest overdressed ben. „Zo, hier hebben we iemand die er zin in heeft. Gelukkig wordt het vandaag dertig graden, boy.” Nog een klein detail: het is lang geleden dat ik in tien minuten tijd twee keer naar de wc moet. Inderdaad, nerveus.

Na een warming-up – zoals de Academy-spelers die ook altijd doen – leert Robert Eenhoorn ons de fijne kneepjes van het fielden; het verwerken van een geslagen bal door de infielders. Essentieel is door de knieën te gaan en het lichaam achter de bal te houden, doceert Robert. Iemand moet beginnen. Ik meld me. Gelukkig pak ik de eerste bal goed en smijt hem gecontroleerd naar het eerste honk. „*Excellent footwork*”, hoor ik Wally Joyner zeggen. Zie je wel. Ik heb het altijd wel geweten dat er een geweldige infielder in mij heeft gescholen. Dat blijkt ook wel als ik later bij de slagtraining een diep geslagen bal van Wally Joyner *himself* uit de lucht pluk in het rechtsveld. Als Chris Coste op 33-jarige leeftijd als rookie in de Major League kan debuten, waarom ik dan niet op 44-jarige leeftijd?

Met slaan heb ik meer moeite. Bij het tossen in de slagkooi ziet Joyner meteen wat er mis is met mijn techniek. Ik moet mijn handen tijdens de swing dicht bij mijn borst houden en de knuppel als het ware naar voren trekken en daarna pas open draaien. Ik sta te veel te maaien. Of nee, te aaien. Zijn tip werkt en ik voel me klaar voor het afsluitende onderdeel

van onze training: live pitching met Alessandro Maestri. Om te ervaren hoe het is als een bal met vijftig mijl per uur op je afkomt. Drie swings later sta ik alweer aan de kant en zie mijn kansen om een profcontract los te peuteren in rook opgaan. Dat ik later bij een wedstrijdje softbal tussen de journalisten geblesseerd raak aan mijn linker hamstring doet de zaak ook geen goed. Mijn dag in het voorportaal van de Major League eindigt op de... *disabled list!* ☆

Zes Academies in Nederland

Nederland is hofleverancier voor de European Baseball Academy van Major League Baseball, bedoeld om talent te scouten voor de profclubs in Amerika. Zelf telt ons land inmiddels zes Academies, naar een idee van Robert Eenhoorn, waar jaarlijks van 25 kinderen in twee leeftijdsgroepen (12-15 jaar en 15-18 jaar) na schooltijd betere honkballers worden gemaakt. Italië daarentegen heeft maar één Academy, waar plek is voor een groep van twintig honkballers. „Wij hebben als voordeel dat we een klein landje zijn, met korte afstanden en reistijden”, zegt Eenhoorn. „Hier in Italië moeten jongens verhuizen naar Tirrenia en gaan ze intern wonen. Dat is toch een grote stap.”

Zelf heeft Eenhoorn nooit de luxe van een opleidingsinstituut als de Baseball Academy mogen ervaren. „Toen ik zo jong was, bestond dat niet. Je speelde gewoon bij je club. Ik merkte dat ik vooral een fysieke achterstand had op al die andere jongens toen ik naar Amerika ging. En ik heb daar leren slaan. Nu ontwikkelen jonge spelers bij die Academies zich veel sneller. Ze zijn veel meer uren per week met honkbal bezig. Rodney Daal is pas 16, maar wordt nu al getekend door een profclub.”